

א. אהבת ישראל וחשיבותה של הטענה ריא על הקל ועל הפרטים אליו רק עבודה הרגשית לבדה, כי אם מכך גודל בתורה, ובקמה עמיקה ורחבה, רבת הענפים, שכם צומחים יונקים מלשד טל או רטור חסיד.

ב. אהבת ישראל היא תולדה מהאמונה באורה האלמי של קנסת-ישראל, שהוא לה סגלה עצמית שלא פזו ממנה כלל כלויות הוצאות. ביותר אריכה אביה עליונה זו, וסבטה האמונה הפנימית-ברesh האלמי שלה, להיות מתעוררת בקרוב אנשי לב ורומ בעית רידעה של האמה במצב חרום, בעית אשר רמיית קץ ויזול כת נרא בכל תקופה וצע, – למבחן שעם-כל-זה פם ישראלי גודל הוא ואצום לאלהיו, ולחספבל במאור הפנימי, החוזר את רום הפלל, ומשבכו הוא גם-כון עמוד קמט בכל נפש פרטית שבישראל בגלוי או בסתר, גם בפושה מזקה מאד, אשר סירה הרבה מכך. האלו שמנלה הצדיק, האויב את עצמו של האהה בכל עז חייו, את הטוב האלמי האפוי בקרפה, פועל לטובה על האיש העוסק בטענה האתנית זאת, לרומו שלשלות מינים פשוטים והמקבלים, להולכים קדוריית בעדים הענום. ופעלה חזרת בארכו סגלי על בללות האהה ופרטיה, למחייבים גם כממעורר לפן ולצד-אל, שיפלט להם ארוח לתשובה מאהבה.

ג. האהבה מגדולה, שאנו לחו אוביים את אמוננו, לא תפסא את עינינו מלבקר את כל מומיה, אבל ההנו מוצאים את עצמותה, גם אחרי הקורת היומר חפשית, נקייה מכל מום. 'כלך דקה רעתי ומוס אין לך'.

ד. כל מה שבא בדברי תורה שבקتاب ושבעל-פה, שיוכל לרפוא קצת את האהבה של ישראל, אףלו ביחס לרעים היוטר מחלטים, הם נסיניות וברורים לאדם איך שיש להילאה על מזקה עליונה של אהבתם יתברך, עד שימצא לו זר בינו מסתירות כלו, ואהבת ישראל ואהבת הפריות תשאר בלבבו מיה וקיימת בלי שום גרעון ופקופוק בעולם.

ה. אהבת ישראל מטיבת אהבת כל האלים, וכשהיא מטיבעה שנאה לאיה סלק מן האלים הוא סימן שלא נטהרה עדין היפסה מזעם, ועל-כן איה יכולה להתייחד בעדו האהבה העליונה.

ו. מעת שנות חם גם היא ארוכה להתעלות, לא תעכב את התשובה ואת האלהה השלהמה מבלאות ישראל. אריכו לסתם אורות גוזלים להבון ולהשכיל, שוגם מזרחי הצעות יוצאת טובח כללית. מתודך אך אין המדוזה קרעות, הקבוקת כבצלת בתוך האכל של קדשת ישראל, מתחרות בצד, ובונמיות הלב הקשר גודל ועצום, ונמצא שאך הטוב מתאמד והצד קרע מפזר, ויתפרק כל פעלי און. ולא עוד אלא שוגם הצד הטוב יש שעיל-ידי הזרים מתגנו כל טוב פרטיו בגנו מivid, ואין גנו להשווים באמר הזחק אותו ליטלש את צורתו, ומתווך כך מתעלרת קנסת-ישראל ברבוי אורות, ורבובי זה עצמו הוא יגרם את השלים היותר גוזל יותר פנימי ומכל-מקום, אריכים להשתדל הרבה שייח' השלים נבר גם מבחן, וספת שלום פרושה על כל ישראל, אבל מה שישי מפרודים, ובפרט אותם מפרודים שיש להם מקור גשי בנטית אמונה וקדשה, מהכל אורות עליונים יתהוו. ואם השיגו צדיקים אנשי

מאליה את גצל האורות, הפתהוים ממלכת שמי צדיקים, שהם מונים בזאת עולמות, קלומר משכליים כל אחד את שיטת המושר, כיsher, מקדשה ומחסידות שלחים, בכל עמק הרוחות ורעים בפניםיות חמימות, הנה עפוך כלם צדיקים, וכל אחד מישראל שי בקרבו ניצוץ או רוזש ממורשת אבות מקדשת נורא וגדלת אמונה. ונמצא, של מלחת שיט אין איש ישראל לאמר, פיו קבוץ לפגרו, גם היא בונה עולמות, וכיון שהכל הוא שכלל ובננו, אין צרכך לדבר מרות, כי אם להודיע את עמוד קן הגדל ששני האזרחים עושים, ושהם יחד משכליים בגין צדי עד, ומתקנים את העולם, ואו לפי התרחבות הייחוד האהבה, כפי העדר של געלת השנאה, וגעל החבור לפי העדר של געלת הפרוד, וכאשר של מידה טוביה מרה מידה פרענות, וזהו או רעלנה או רעל המפה, או רעל המפה? היה שבעתים או רעל שבעת הימים, ביום רביעי את שבר עמו ומחץ מטהו ירפה בקורה בימינו אמרו — והמושאות לד', שעל מועט הלבנה נגלה את אורו, הבא מפנימיות פקטרוג, תוכחת מגלה מאהבה מסורת, שמתוך סתירה יצא בלא בכם רב ונינו מאד, רשותה רשיין אש שלហבת יה.